

A partir de l'Evangelí d'aquest IV Diumenge de Quaresma (Joan 9,1-41)

Jesús cura un cec de naixement, que va fent un procés de Fe, ja que passa de veure-hi amb els ulls a veure-hi amb el cor, a creure en Ell: “Jesús, tot passant, veié un home que era cec de naixement... Com t’ha obert els ulls? Aquell home que és diu Jesús... Ja l’has vist: és el qui et parla. Ell va afirmar: -Hi crec, Senyor. I el va adorar”.

Nosaltres també anem fent un procés de Fe, tot i que no hem vist Jesús com el cec curat, però sí que podem dir que ens sentim “curats” per Ell. Creiem en Ell, el volem seguir i volem viure fonamentats en ell, ja que, per nosaltres, Ell és la roca, el nostre fonament vital. (Lc 6,46-49)

I és mitjançant l’Estudi d’Evangelí, que escoltem Jesús que ens parla, ara, a cadascú de nosaltres. Treballem l’Evangelí que conèixer Jesús, ja que és ell mateix que ens explica qui és. I això comporta fer-ho en un clima de pregària, per tal d’escoltar-lo no tant amb el cap, sinó amb el cor obert. Perquè és del cor que surt tot, ja que és en la mesura que estimem segons Jesús, que el coneixem de veritat, i que entrem en el Misteri d’Amor que és Déu: “Estimem-nos els uns als altres, perquè l’amor ve de Déu. Tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu... Déu és amor, i el qui estima està en Déu, i Déu està en ell...” (Jn 4,7-21)

Per tant, és estimant que coneixes Déu, que ets “savi” de Déu; i, a la vegada, que creus de veritat en aquest Déu-Amor, perquè, tal com diu Pau: “Només compta la fe que actua per l’amor” (Ga 5,6)

I aquest coneixement és més una qüestió de cor que de cap, perquè a Déu no el podem conèixer només amb la raó, ja que Déu és un Misteri d’Amor. I per això, com més estimes segons Jesús, més coneixes Déu, i més unit estàs a Ell. Més has penetrat en els seus designis i secrets, tal com diu Pau: “Desitjo que els seus cors sigui confortats i que, estretament units en l’amor, arribin a la riquesa d’una comprensió plena, al coneixement del disseny secret de Déu, que és el Crist. En ell hi han amagats tots els tresors de saviesa i de coneixement” (Col 2,2-3)

Només podem arribar a captar i intuir el Misteri de Déu en la mesura que estimem, que seguim Jesús pel seu camí d’amor, de senzillesa i de pobresa. És per això Jesús dirà exultant: “T’enalteixo, Pare, Senyor del cel i la terra, perquè has revelat tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t’ha plagut fer-ho. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és el Pare, fora del fill i d’aquells a qui el Fill ho vol revelar” (Lc 10,21-22).

És Jesús que ens explica i ajuda a conèixer Déu i aquest “tot això” que ell revela als petits, als no-savis segons el món, i amaga als savis i poderosos. Per això podem dir que, per nosaltres, Jesús és aquest “tesor de saviesa i de coneixement” de que parla Pau, i “el Tresor i la Perla” de les nostres vides, que ens diu Jesús (Mt 13,44-46)

Ben mirat, Jesús no va deixar cap tractat de Teologia sobre qui és Déu, ni cap catàleg de comportament, sinó només un sol i únic manament: “Estimeu-vos com jo us he estimat i ensenyat”.

És més, quan els deixebles li demanen que els ensenyi el Pare, Jesús els respon amb clau definitiva: “Si m’heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare. I des d’ara ja el coneixeu i l’heu vist... Qui m’ha vist a mi, ha vist el Pare” (Jn 14,5-9)

Per tant, és centrant-nos, fixant-nos en Jesús, que podem conèixer i creure en Déu Pare, tal com diu la carta als hebreus: *“Tingueu la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud” (He 12,2)*

Però Jesús sabia que creure en ell i seguir-lo no era pas fàcil, sinó més aviat costerut, i per això deia a aquells primers seguidors i també ens diu a nosaltres: *“Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera” (Mt 11,28-30)* D'aquesta manera ens fa veure que, tot i seguir-lo portant cada dia la pròpia creu, sentim que Ell camina amb nosaltres.

És per això que a Déu no el coneixem a base de raonament, sinó seguint de prop Jesús i estimant com Ell. Una novetat pròpia i única del cristianisme, davant de les altres religions, és que Déu s'ha encarnat en Jesús. I com dèiem al començament nosaltres, com el cec, no hem vist Jesús, ni l'hem escoltat de viva veu, però sí que l'escoltem, des del cor, perquè som habitats per Ell (*“Qui m'estima. Guardarà la meva paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell” (Jn14,23)*)

I aquí està la gran novetat del cristianisme: que a Déu l'estimem en els altres. I això Jesús ho va deixar molt clar: *“Vaig tenir fam, set...Tot això que feu a cada un d'aquests germans meus més petits a mi m'ho feu...”*

En aquest sentit a carta als hebreus diu: *“Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem. Els antics han merescut per la Fe el testimoni de l'Escriptura. Gràcies a la Fe comprenem que tot l'univers va ser creat per la paraula de Déu, i que, per tant, allò que veiem no prové de simples aparences...Tots aquests moriren en la Fe, sense haver obtingut allò que Déu els prometia, sinó veient-ho i saludant-ho de lluny...(Heb cap.11)* I segueix amb aquest: ***“Tingueu la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la Fe i el qui la porta a la plenitud” (He 12,2)***

És Jesús que ens ajuda a créixer en la Fe i a creure en el Déu que ell ens ha revelat, en aquest Déu que estimem sense veure'l (*“A Déu ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el sí del Pare, és qui l'ha revelat” (Jn 1,18)*)

És Jesús que ens ensenya i ens diu en que consisteix creure de veritat en Déu, i que és, absolutament necessari, estimar com Ell ens ha ensenyat, amb un amor que ha d'arribar fins el perdó. I, a la vegada, ens està dient que creiem en Déu i l'estimem, estimant als altres, perquè els altres, tots, són temples de Déu, i són fills i filles seus.

Una Crida que ens fa Pau i podem fer nostre: *“Ja que us vau adherir a Jesucrist, el Senyor, continueu vivint en ell. Manteniu-vos arrelats en ell, edificats sobre aquest fonament, sòlids en la fe que us van ensenyar, i amb una acció de gràcies que mai no s'acabi” (Col 2,6-7)*

***Gràcies, Senyor meu i Déu meu, vas venir a mí quan era quasi cec, em vas anar curant, a partir dels 23 anys, i m'has acompanyat fins avui. Amb la teva Paraula, m'has anat obrint els ulls. Gràcies també, per fer-me trobadís amb el Pradó i el seu Estudi d'Evangelí, que ha sigut el mitjà que m'ha ajudat a conèixer-te i seguir-te, des de les meves limitacions i pecat.*